

Aan alle Collega's.

EEN ERNSTIG WOORD.

In de jaarvergadering van het Gezelschap dat het Tijdschrift voor Tandheelkunde uitgeeft, heeft het voorstel van een der leden: de uitgave van het Tijdschrift te staken, een punt van ernstige discussies gevormd.

Ik geloof niet dat het noodig zal zijn in den breede uit te meten wat dat wil zeggen, een onafhankelijk, eigen vaktijdschrift, geschreven in de eigen taal te moeten missen, geen orgaan meer te bezitten waardoor iedere tandarts vrij zijn meening kan uiten, kwesties bespreken, zijn nood klagen, zijn gedachten en ervaringen op sociaal, praktisch en wetenschappelijk gebied uiting kan geven.

Twintig jaargangen zijn verschenen, al het lief en leed dat onze professie in die jaren heeft doorgemaakt, al de stappen van vooruitgang waardoor zich die periode in ons vak zoo heeft gekenmerkt, staan min of meer uitvoerig afge-

drukt op hunne bladen, een onmisbare bron voor hem die uit nieuwsgierigheid, belangstelling of piëteit wil kennis maken met de geschiedenis van zijn eigen beroep in ons land.

Er wordt in gesproken door de besten onder ons over hun strijden, hun hopen, hun verwachtingen en overwinningen of . . . . . teleurstellingen en voor de oogen van hem die weet te lezen, ontrolt zich in groote trekken de gansche ontwikkelingsgeschiedenis der tandheelkunde in ons land.

En nu, juist nu, terwijl we weer een met moeite volbrachte nieuwe stap vooruit zijn gegaan, nu de pas aangenomen wetsveranderingen verschieten openen waarvan we de uitgestrektheid nog slechts ten deele kunnen overzien, zou het oogenblik gekomen zijn, die geschiedrollen te sluiten, en door opheffing van het Tijdschrift den band door te snijden die, misschien nog meer dan de Vereenigingen, ons allen omvat en ons doet voelen dat we bij elkaar behooren als strijders voor het zelfde doel, met gemeenschappelijke belangen en vijanden, in één woord als collega's?

Het onheil is, na ampele besprekingen, afgewend, en er is besloten te trachten door het nemen van verschillende maatregelen het Tijdschrift weer nieuw leven in te blazen. Welke die maatregelen zijn, zal men elders kunnen lezen,

terwijl over andere verbeteringen men nog doende is.

Doch wat men ook doet en wat men ook wil, nooit zal van het Tijdschrift die kracht en dat nut uitgaan die wij zoo gaarne zouden zien, wanneer we niet vast en stellig kunnen rekenen op medewerking van *alle* beroepsgenooten in ons land. Eene medewerking zich niet alleen uitende in het betalen van zijn abonnementsgelden, doch vooral in *daadwerkelijke* hulp. Ik weet wel, niet ieder is even handig met de pen als met de excavator, maar indien men slechts wilde trachten te geven naar zijn vermogen, 't zij door oorspronkelijke stukken, 't zij door vertalingen, 't zij door korte mededeelingen, door praktische wenken, door het vermelden van persoonlijke zaken als vestiging, verhuizing enz. enz., hoe snel zou het Tijdschrift winnen aan belangrijkheid en hoe veel juist er zou het weerspiegelen dat wat er ómgaat onder ons allen, wat onze gedachten, onze meeningen zijn.

En daarom, met de allergrootste aandrang wend ik mij tot U, *veteranen* in ons vak. Vertelt ons van Uwe herinneringen, Uwe overwinningen en teleurstellingen, van Uwe ervaringen en overpeinzingen, waardoor ge Uw jongere collega's kunt behoeden voor veel struikelen en mistasten; en ook tot U, gij die in de kracht van Uw

leven, aangekomen zijt op het hoogtepunt Uwer praktijk. Ik weet, gij hebt het druk en Uw tijd is kostbaar, maar wie is meer dan gij aangewezen den jongeren te geven een leiddraad, een wegwijzer naar het succes. Geeft, al ware het slechts uit dankbaarheid voor 't vele dat gij aan ons vak te danken, dat gij ontvangen hebt, geeft ons van Uwe inzichten, van Uwe methodes op praktisch-van Uwe onderzoekingen op wetenschappelijk gebied, offer iets op van Uw vrijen tijd ten bate van het algemeen.

En gij jongere collega's, die nog staat aan 't begin van den weg die U, naar ge hoopt, zal voeren naar het beloofde land, Uw tijd is minder bezet, doch de schroom of de overgroote bescheidenheid weerhoudt U ons te steunen. En toch kunnen wij U niet missen. Hoe willen de ouderen U terecht wijzen als gij niet spreekt over Uwe pogingen en Uw dwalen, Uwe verwachtingen en idealen.

Vertelt ons van dat alles, of zijt ge niet bij machte het met eigen woorden te doen, vertaalt dan eens een artikel uit een buitenlandsch tijdschrift waarvan de inhoud U trof als belangrijk.

En „last not least”, wend ik mij tot U *vrouwelijke* collega's, waarvan het aantal in ons land steeds groeiende is, zonder dat de kolommen van ons Tijdschrift er ooit van konden getuigen.

De tentoonstelling „De Vrouw 1813—1913”

heeft ons doen zien wat de vrouw nagenoeg op elk gebied vermag en kan. Zij heeft, dikwijls na moeizamen strijd, een plaats veroverd die zij nu met eere inneemt, ja waar zij onmisbaar is geworden.

In ons vak is die strijd al heel gering geweest en hebben wij mannen, 't zij dan goed- of kwaadschiks al spoedig ruimte moeten maken om schouder aan schouder met haar den strijd om 't bestaan te voeren. Toont gij nu ook, beter dan in 't verleden, dat gij die plaats waardig hebt ingenomen.

Men heeft de vrouw wel eens, en niet ten onrechte, verweten gebrek aan gemeenschapsgevoel, doch les idéés marchent, en ook hierbij zijn de symptomen van een ommekeer in grooten getale voorhanden. Bewijst nu dat ook gij doordrongen zijt van het begrip collegialiteit, van de noodzakelijkheid ook zelf iets te moeten geven ten behoeve van Uw vakgenooten. Met vreugde zullen we de kolommen van ons Tijdschrift voor U openstellen.

En ten slotte, mogen de veranderingen die in de leiding van het Tijdschrift hebben plaats gegrepen en waarvan deze oproep het gevolg is, het begin zijn van een periode van ongekenden bloei; mogen de redacteuren zóó gesteund worden en overstelpt met copie dat op de eerstvolgende

jaarvergadering van het Gezelschap inplaats van een voorstel tot opheffing, een tot *uitbreiding* van ons aller Tijdschrift met algemeene stemmen wordt aangenomen.

Juni, 1913.

Namens de Redactie:
VAN HASSELT.